

Ademloos

Mijn leven voor de liefde

Kim Moelands

‘Een hartverscheurend én hartverwarmend document over liefde, dood en wat er daarna nog overblijft.’ – ESTHER VERHOEF

‘Mooi, indringend proza.’ – SIMONE VAN DER VLUGT

Over het boek

Ademloos is het verhaal van grote liefde, van menselijke moed, doorzettingsvermogen en veel verdriet. Kim vertelt indringend hoe ze haar geliefde Ron verliest aan de ongeneeslijke ziekte Cystic Fibrosis (taaislijmziekte), waaraan ze zelf ook lijdt.

Het is ook het verhaal van levenslust en humor, de twee wapens waarmee Kim haar intense verdriet probeert in te dammen terwijl ze steeds zieker wordt. Gelukkig is er Balou, die malle hond uit Bosnië, die met haar eigen trauma's worstelt maar aan Kim haar onvoorwaardelijke liefde schenkt. Samen gaan ze ervoor...

Ademloos is door de lezers in het hart gesloten en alom geroemd als een dappere, eerlijke weergave van een immens verlies en tegelijkertijd een ongelooflijk mooie ode aan het leven.

Kim Moelands (Goirle, 1975) werkte jarenlang als recensent en journalist voordat ze besloot zich volledig te wijden aan haar schrijverschap. Naast haar autobiografische romans *Ademloos* en *Grenzeloos* verschenen de thrillers *Weerloos* en *Verdieping X*.

'Prachtig, warm en adembenemend mooi. Een boek zoals je maar zeer zelden leest.' – Simon de Waal

'Eerlijk, relativerend en gepassioneerd.' – Daphne Bunskoek

'Meeslepend, ontroerend, grappig, verdrietig, wraak oproepend, om stil van te worden, verbijsterend (...). Gewoon steengood!' – Gerd Boeren, Ezzulia.nl

Van dezelfde auteur

Grenzeloos
Weerloos
Verdieping X

De nieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe boeken van A.W. Bruna Uitgevers?

Geeft u zich dan op voor onze nieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

© 2008 Kim Moelands

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Keke Keukelaar

Visage & styling

Ronald Huisinga

Foto's fotokatern

Kim Moelands

ISBN 978 90 449 6986 3

NUR 320

Wij hebben alle moeite gedaan om rechthebbenden van copyright te achterhalen. Personen of instanties die aanspraak maken op bepaalde rechten, wordt vriendelijk verzocht contact op te nemen met de uitgever.

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

ADEMLOOS

KIM MOELANDS

A.W. Bruna Uitgevers

*Mijn dood is niet tegen te houden
Het leven duurt niet al te lang
Wil jij dan mijn hart vasthouden
Samen ben ik minder bang.*

'Minder Bang' – T. Alinga

Het is drie uur 's nachts. Ik lig doodstil op het ziekenhuisbed. Bang om hem wakker te maken. De kamer is donker en de minuten tikken voorbij. Hij is eindelijk even in slaap gevallen. Zijn ademhaling klinkt kort en afgemeten. Het waterreservoir dat is gekoppeld aan zijn zuurstof, maakt een borrelend geluid. Alsof we samen in een groot aquarium zitten. De spieren in mijn rug zijn verkrampd van de lange uren die ik vandaag weer naast zijn bed zat. Ik heb mijn zwakke rug altijd vervloekt, maar nu is de pijn meer dan welkom. Hij duwt die andere pijn weg, die te heftig is voor nu en misschien wel voor altijd. Ik weet bijna zeker dat ik hem ga verliezen. Maar ik mag me niet laten meeslepen. Ik moet sterk zijn. Voor hem. Soms is kennis macht maar de laatste dagen bracht zij slechts diepe wanhoop. De uitslagen van onderzoeken worden slechter en slechter, net als zijn vermogen om genoeg zuurstof binnen te krijgen in zijn verzwakte longen. Ik ben de controle kwijt. Mijn grote liefde wordt opgevreten door een alles vernietigende ziekte. Ik kan er niets aan doen, ik ben volslagen machteloos. Misschien duurt het nog een dag, misschien een week. Met tranen in mijn ogen kijk ik naar zijn slapende gezicht. Het oogt niet ontspannen. Zelfs slapen is een gevecht. Zijn lijden is onmenselijk. Hoe lang kan dit nog doorgaan? Hoeveel kan een menselijke lichaam hebben voordat alles stopt?

Hij kreunt.

'Kim,' zegt hij, fluisterend van inspanning.

'Ja, schat, wat is er?'

'Wil je nog even bij me komen zitten om me te helpen met ademen?'

‘Tuurlijk, liefjie,’ antwoord ik terwijl ik al naast mijn bed sta. Ik ga weer op zijn bed zitten en leg mijn hand op zijn buik. Zijn spieren zijn gespannen in het gevecht om een beetje zuurstof.

‘Je hebt geen idee hoeveel ik van je hou,’ brengt hij met moeite uit.

‘Sssshhht, spaar je adem maar, lieverd,’ zeg ik zachtjes. ‘Ik weet hoeveel je van me houdt. Ik hoef alleen maar in je ogen te kijken.’

Zijn zeeblauwe ogen kijken me doordringend aan en mijn hart begint sneller te kloppen. Nog steeds, na tien jaar. Ik streel zijn zachte, blonde haren en pak zijn hand. Een traan rolt over zijn wang en ik vang hem met mijn lippen. Ik kus mijn allerliefste en samen drinken we zijn zoute traan.

‘Ik ga dood, hè?’ zegt hij terwijl zijn ogen naarstig op zoek zijn naar hoop en vertrouwen in de mijne.

‘Misschien dat het toch nog goed komt, schat,’ zeg ik tegen beter weten in. Hij heeft het nodig om deze woorden te horen, en ik ook. Zonder hoop is het uitzichtloos. ‘Probeer nog maar een beetje te slapen.’

‘Blijf je dan bij me zitten?’ vraagt hij.

‘Ik wijk geen millimeter van je zijde,’ stel ik hem gerust. Na een kwartier voel ik zijn spieren onder mijn hand wat ontspannen. Zijn hoofd zakt een beetje opzij. Hij slaapt weer. Gelukkig. Slaap is het enige wat zijn tot het uiterste getergde lichaam nu nodig heeft. Ik kijk naar zijn mooie gezicht. God, wat hou ik van die man. Hoeveel tijd hebben we nog samen? De secondes tikken hoorbaar weg en snoepen momenten af van ons geluk. Elke tik een klap in mijn gezicht. Ik zou de klok het liefst uit het raam gooien. Het is zo’n confrontatie met de eindigheid van zijn leven. Een confrontatie die ik niet aan wil gaan. Wat moet ik zonder hem? Ik word licht in mijn hoofd. Het slaapgebrek door het waken aan zijn bed begint zijn tol te eisen. Ik moet gaan liggen. Ik weet dat ik heb beloofd om bij hem te blijven zitten, maar ik kan niet meer. Hij zal het wel begrijpen. Ik blijf in dezelfde kamer, ben slechts twee meter van hem vandaan. Op mijn tenen loop ik naar mijn bed en laat me er geruisloos op vallen. Ik ben zo moe, dat zelfs liggen te veel inspanning vraagt. Als ik me al zo voel, hoe moet het dan voor Ron zijn?

Ik doe mijn ogen dicht in een dappere poging om de slaap toe te

laten. Het lukt niet. Ik ben te alert. Dan maar gewoon liggen. Daar rust je ook van uit, zegt mijn moeder altijd. Ik denk terug aan de eerste keer dat ik Ron veertien jaar geleden zag. Ik was vijftien, hij negentien. Het was op een jongerenweekend voor patiënten met Cystic Fibrosis (CF, ook wel taaislijmziekte genoemd). Hij was medeorganisator van het weekend, ik deelnemer. Hij studeerde al en ik zat nog op de middelbare school. Hij had serieuze verkering met een acht jaar oudere verpleegster, ik was jong, wild en (vrij)gezellig. Waar ik me druk maakte om mijn drie puberpukkels en onder de indruk was van mijn beginnende borstjes en één schaamhaar, was hij al ernstig in gevecht met een flinke baardgroei. Hij was al serieus seksueel actief en ik kwam niet verder dan wat zoenen en gefruitsel in jongensbroekjes. Overeenkomsten nihil zou je zeggen. Toch was er één gemene deler, de ernstige chronische aandoening Cystic Fibrosis. Een ziekte waar je niet oud mee wordt. Naar schatting lijden er in Nederland zo'n 1300 mensen aan. Dit lijkt nogal mee te vallen, maar het is een van de meest voorkomende erfelijke aandoeningen.

Wat CF is? Door een genetisch 'foutje' is het slijm bij mensen met CF veel taaier dan gewoonlijk. Daarom wordt de aandoening vaak taaislijmziekte genoemd. Slijm zit bij iedereen in allerlei organen, zoals de longen en de alveesklie, en heeft een transportfunctie. Zo vervoert slijm bij de alveesklie enzymen naar de dunne darm en brengt een dun slijmlaagje in de longen vuildeeltjes en bacteriën naar buiten toe. Omdat bij CF het slijm te taai is, verloopt dit transport veel moeilijker. De spijsverteringsorganen kunnen nuttige stoffen niet goed bij het ingeslikte voedsel brengen en de longen komen in de problemen omdat ingeademde verontreinigingen niet afgevoerd kunnen worden. Hierdoor zijn de longen van mensen met CF chronisch geïnfecteerd en lopen ook andere organen schade op. Dit kan leiden tot forse complicaties zoals suikerziekte, levercirrose en darmverstoppingen. De infecties in de longen leiden uiteindelijk vaak tot een veel te vroege dood.

De medische behandeling is gericht op het bestrijden van de chronische ontstekingen en het zo goed mogelijk op peil houden van de

lichamelijke conditie. Patiënten gebruiken talloze medicijnen die met kilo's tegelijk naar binnen gaan. Daarnaast trainen zij hun conditie en eten zich een slag in de rondte om op gewicht te blijven. Infecties vergen immers veel energie van het lichaam. Vooral de longinfecties vragen aandacht en maken het continu gebruik van antibiotica noodzakelijk om ze zoveel mogelijk onder de duim te houden en de snelheid waarmee schade aan het longweefsel wordt veroorzaakt te vertragen. Helpen pillen niet meer voldoende dan volgt een wekenlange opname in het ziekenhuis met een antibiotica-infuus om de infecties weer tijdelijk de kop in te drukken. Soms meerdere keren per jaar. Dit is niet echt bevorderlijk voor de sociale contacten op school of het werk.

Ondanks de mankementen zien mensen met CF er meestal vrij normaal uit, althans tot in de laatste fase van de ziekte. Misschien wat klein van stuk, een tikje mager en met een dikke buik, maar verder lijkt er niet zoveel aan de hand. Dat maakt het verwarrend voor de buitenwereld, vooral voor mensen die niet verder kijken dan hun neus lang is. Zelfs keuringsartsen laten zich soms in de luren leggen en twijfelen aan de ernst van de ziekte, omdat de patiënt er nog zo goed uitziet. Last van aanstelleritis? Nou, was het maar waar! Uiterlijke schijn verbloemt de innerlijke ravage lange tijd. Maar uiteindelijk gaan de longen zover achteruit dat ademen lastiger wordt. Simpele dagelijkse inspanningen zoals een stukje lopen, fietsen of douchen kosten dan steeds meer moeite. Op een gegeven moment zijn een rolstoel en een zuurstoftank niet meer weg te denken en is het moeilijk om nog 'gewoon' mens te zijn. Mijn uiterst kundige arts en CF-specialist Hugo Peters vergelijkt het ziekteproces met een auto die op een berg staat en met de handrem erop naar beneden rijdt. De handrem zorgt voor wat vertraging, maar kan de uiteindelijke vrije val niet tegenhouden. De auto komt beneden, dat is een ding dat zeker is. En beneden betekent in het geval van een CF-patiënt dus gewoon dood. Het verloop van Cystic Fibrosis is bijzonder grillig en voor elke patiënt anders. Ook de ernst van de klachten en de daarmee samenhangende levensverwachting kunnen verschillen. Maar de gemiddelde CF-patiënt is rond zijn 35e toch wel total loss verklaard. Gemiddeld, want mijn Ron is 33 en alles wijst erop dat hij niet meer door de APK komt.

*Ik staar omhoog, zie door het raam
De wolken en de zon
Ik plaats mezelf boven de muren
Die twee bij twee beton.*

‘Als de dag aanbreekt’ – Van Dik Hout

Er verschijnt een grote oranje bal aan de horizon. Door de kier van het gordijn kan ik het precies zien. De zon laat zich door niets en niemand weerhouden en kondigt enthousiast de nieuwe dag aan. Het uitzicht op de skyline van Den Haag is prachtig vanaf de negende verdieping waar Rons kamer zich bevindt. Ervan genieten lukt niet. Wat zal deze dag gaan brengen? Net als gisteren getouwtrek tussen hoop en vrees? Wie trekt er vandaag aan het kortste eind? Ik hoop de vrees, maar ik vrees dat het de hoop wordt. Als de dood zo overtuigend flirt met het leven, kun je hun versmelting dan nog tegenhouden?

Hoe is het zo afschuwelijk uit de hand gelopen? Amper twee weken geleden zaten we nog gelukkig te wezen in ons gezellige huis in Utrecht. Geen vuiltje aan de lucht en nog volop plannen voor de toekomst. Zeven dagen later sloeg het noodlot genadeloos toe. Vanuit het niets voelde ik me ineens niet lekker.

‘Het lijkt wel of ik griep krijg,’ zeg ik tegen Ron. Binnen een paar uur heb ik hoge koorts en hoest ik me te pletter.

Ron mankeert die dag nog niks en neemt het vrij luchtig op. ‘We hebben allebei onze griepvaccinatie gehad, dus het kan nooit heel erg worden.’

Een dag later wordt Ron ook ziek. Niet een beetje, heel erg. Binnen een paar uur tijd lopen zijn longen volledig vol met slijm en is hij stikbenauwd.

‘Zuurstof, ik moet zuurstof.’ Hij hapt naar adem.

Zuchtend en steunend en verhit van de koorts sleep ik de zuurstof-

tank die we altijd in huis hebben naar onze slaapkamer. Wat is dat kreng zwaar! Ik sluit een slang aan op het daarvoor bestemde verbindingstuk. Na een draai met de klok mee aan de aan/uitknop vult de slang zich met zuurstof. Een zacht sissend geluid vult de kamer terwijl ik de slang in Rons neus stop. Ik kan amper op mijn wankele benen blijven staan. Ik kruip weer in bed, dicht tegen hem aan. Daar liggen we dan, bibberend en zwetend tegelijk.

‘Ik krijg geen lucht, ik krijg geen lucht.’ Ron raakt steeds meer in paniek, omdat hij het zo benauwd heeft.

‘Morgen gaat het vast beter,’ probeer ik hem gerust te stellen. Het kost me moeite om te geloven dat iemand in een paar uur tijd zo ziek kan worden. Ik heb niet de energie om zijn paniekaanval de kop in te drukken. Te druk met mezelf beroerd voelen. ‘Als je zo gestrest doet, word je alleen maar benauwder.’ Ik kan de irritatie in mijn stem nauwelijks onderdrukken. Mag ik misschien ook even een dagje ziek zijn? denk ik gefrustreerd. Ik zorg altijd voor Ron, maar wie zorgt er voor mij nu ik nog te beroerd ben om op mijn benen te staan?

Iedereen is altijd bezorgd om Ron en gaat ervan uit dat ik het wel red. Mijn gezondheid is tenslotte stabiel en een stuk beter dan die van hem. Normaal heb ik met deze niet altijd terechte houding van de buitenwereld geen moeite, maar vannacht hangt het me even flink de keel uit. Wanhoop maakt zich van me meester. Rons jammerklanken gaan onverminderd door. Overdrijft hij of is er echt iets grondig mis? Mijn verstand gelooft het eerste, mijn gevoel het tweede. Ik wil het niet weten. Ik snauw en ik grom. Ik laat mijn tanden zien. Frustratie voert de boventoon. Ron heeft me meer nodig dan ooit en ik kan het niet opbrengen om mezelf weg te cijferen. De koorts gooit roet in het eten. Eigenlijk wil ik hem in mijn armen nemen. Waarom doe ik dat niet? Wanhopig kruip ik uiteindelijk toch tegen hem aan.

Zijn toestand verslechtert met de minuut. Geen tijd meer voor ego-kwesties. Er moet gehandeld worden. Het is midden in de nacht en Ron wil het ziekenhuis bellen.

‘Kun je niet tot ’s ochtends wachten, schat?’ probeer ik nog.

‘Nee, dit gaat echt niet goed,’ is zijn antwoord terwijl hij naar de

mobiel naast zijn bed graait. Hij wil zelf bellen, dus ik laat hem. De dienstdoende longarts komt vrijwel gelijk aan de lijn. Ron stuurt aan op een spoedopname. Hij klinkt overtuigend en de arts gaat akkoord.

‘Ik ben te ziek om je te brengen, schat.’ Ik bibber van de koorts en mijn kop knalt uit elkaar van de hoofdpijn.

‘Dan bel ik mijn ouders,’ zegt Ron. ‘Kun jij dan een tasje voor me inpakken met wat spullen?’

Eigenlijk niet, denk ik, maar heb ik een keus? Zuchtend hijs ik mezelf uit bed. Wat een fuckzoo!

Met een hoop lawaai en gemopper mik ik wat dingen in een weekendtas. Ik kan amper overeind blijven. Ik voel me schuldig. Ron kan er ook niks aan doen, maar het komt zo verrekte klote uit. Opgelucht ga ik even later weer naast hem liggen.

‘Dank je wel, schat,’ mompelt hij. Ik geef hem rillend van de koorts een kus. Als twee bange vogeltjes wachten we op Rons ouders. Anderhalf uur later klinkt de sleutel in het slot van de voordeur. Daarna wat gestommel op de trap. Ik zie de angst in hun ogen als ze onze slaapkamer binnenlopen.

‘Jongens, toch,’ zegt zijn vader. Die arme Sjaak ziet er wat verfrommeld uit en zijn vlassige bruingrijze haar heeft nog geen kam gezien.

‘Hallo.’ Ik probeer monter te klinken, maar slaag daar allerminst in.

‘Dag, vadertje,’ zegt Ron als Sjaak hem ongerust een kus geeft.

‘Wat is dat nou allemaal, Ron?’ vraagt moeder Pia.

‘Ik ben een beetje ziek, geloof ik,’ is Rons nuchtere reactie op zijn moeders bezorgde vraag.

‘Op naar het ziekenhuis jongens,’ probeer ik de ongemakkelijke sfeer wat te doorbreken.

Ron doet een poging om uit bed te komen. Het is eigenlijk een te grote inspanning en hij valt weer neer. Met hulp van zijn vader weet hij op de rand van het bed te gaan zitten. Pia pakt zijn joggingbroek die over het traprek hangt en helpt hem erin. Vraag me niet hoe, maar uiteindelijk weet hij beneden te komen. Sjaak volgt met de loodzware zuurstoffles.

‘Je moet nog maar even wat eten,’ zeg ik.

‘Ik heb geen honger.’

‘Hier, probeer een beetje yoghurt met cruesli, anders voel je je straks nog slapper.’ Gehoorzaam lepelt hij het bakje leeg dat ik voor zijn neus zet. Zijn vader brengt de weekendtas vast naar de auto. Ron volgt op zwabberende benen, vastgeketend aan de zuurstoffles. Vlak voordat hij instapt, belandt de moeizaam naar binnen gewerkte yoghurt in razend tempo op straat. Als een afscheidsgroet aan de stoeptegels waar hij jarenlang overheen fietste. Uitgeput hangt hij tegen de auto aan. Instappen lukt alleen met hulp van zijn vader. Uiteindelijk zit hij samen met de zuurstoffles op de achterbank. Ik ben te ziek om mee te gaan en blijf met tranen in mijn ogen achter. Paniek knijpt mijn hart samen. Ik heb het gevoel dat ik faal. Dit is de eerste keer dat Ron naar het ziekenhuis vertrekt zonder dat ik hem vergezel. Voor het eerst ben ik er niet zeker van of ik hem net als anders over een paar weken weer terugkrijg. Levenslustig en herboren. Maar hoe graag ik ook bij hem wil zijn en voor hem wil zorgen zoals ik dat altijd doe, de hoge koorts steekt er een stokje voor.

Huilend bel ik mijn ouders. ‘Mama, ik ben zo beroerd en Ron is net doodziek door zijn ouders naar het ziekenhuis gebracht.’

De slaperige stem van mijn moeder wordt à la seconde alert. ‘We komen er nu aan,’ is haar kordate antwoord.

Ik kan alleen maar huilen en hang snikkend op. Ik heb mama nodig om voor me te zorgen. Ik heb 29 verjaardagen gevierd maar voel me vijf jaar oud en volkomen hulpeloos. Ik duik mijn bed weer in. Een uur later zijn mijn ouders er en kan ik helemaal instorten.

De eerste dagen ben ik zo ziek dat ik alleen maar kan liggen. Ik hoest en ik hoest. Met Ron gaat het ook nog niet beter. Een paar keer per dag bellen we kort. De gesprekken kosten hem veel energie. Hij is te benauwd om lang te praten en het gaat steeds slechter.

‘Wanneer voelen we ons nou beter, Kimmie?’ Zijn antibiotica-infuus lijkt niet aan te slaan.

Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe harder zijn schreeuw om mij wordt. ‘Ik mis je zo en heb je nodig.’ Zijn huilende stem snijdt door mijn hart en ik knijp de telefoon tot moes uit onmacht.

‘Ik kom zo snel mogelijk, schat, maar vandaag gaat het niet lukken,’ is het antwoord dat ik hem al drie dagen geef. Ik wil hem zo graag vasthouden en zeggen dat alles goed komt. Maar het onheilspellende gevoel dat ik een paar dagen geleden al had, wordt steeds sterker. Ron heeft steeds meer moeite met onze telefoongesprekken omdat hij onvoldoende lucht heeft om te praten.

Dan is de maat voor mij vol. Terwijl ik nog amper in staat ben om een rondje om de salontafel te lopen, deel ik mijn moeder mee dat ik naar het ziekenhuis vertrek met een logeertasje. ‘Hij heeft me nodig, mam, nu meer dan ooit. Ik heb er een heel slecht gevoel over.’ Mama gaat bijna kapot van bezorgdheid, ik zie het in haar ogen. Maar ze laat me gaan. Ze snapt dat ik geen keus heb.

*Ik wil niet huilen
Ik kan niet spreken
Ik zal niet smeken
Anders ben ik je tot last
Maar hou me zonder iets te zeggen
Als je blijft nog één keer vast.*

‘Het laatste moment’ – Ruth Jacott

‘Ben je er al bijna?’ Ron belt me elke tien minuten om te vragen hoe lang het nog duurt voordat ik in zijn ziekenhuiskamer sta.

‘Ik ben halverwege, nog een halfuurtje geduld.’

‘Schiet je wel op? Ik mis je zo verschrikkelijk.’

‘Ik rij zo hard als ik kan, lieverd.’

‘Wel voorzichtig doen, hoor,’ zegt hij bezorgd.

‘Doe ik.’

Ik hang op. Ik ben licht in mijn hoofd en heb moeite om mijn slappe rechterbeen stevig op het gaspedaal te houden. Ik ben eigenlijk nog niet sterk genoeg om achter het stuur te zitten, maar ik moet wel. Ik knipper maar eens een keer extra met mijn ogen in de hoop dat de mist in mijn bovenkamer wat optrekt. Een flauw maartzonnetje probeert het winterlandschap nog wat kleur te geven. -15 °C staat in rode digitale letters op de informatiezuil bij een benzinepomp langs de weg. Maart heeft een flinke staart. Ik concentreer me op het grijze asfalt. De witte strepen zoeven in rap tempo aan me voorbij. Aan het einde van deze sombere weg is mijn schatje. Hoe zal ik hem aantreffen? Hij zag er al niet best uit toen ik hem een week geleden kotsend met zijn ouders zag vertrekken naar het ziekenhuis. Ben ik sterk genoeg om hem te kunnen troosten? Om hem moed in te praten? Zijn we klaar om te gaan naar de plek waar het lot ons brengt? Ook als dat op een doodlopende weg is? Het is nog veel te vroeg voor zijn dood.

Maar is het dat niet altijd? Mijn telefoon gaat weer.

‘Waar ben je nu? Ik hou het niet meer!’

‘Ik sta bij de stoplichten voor het ziekenhuis. Als je voor het raam gaat staan dan kun je me waarschijnlijk al zien.’

‘Ik ben te benauwd om van mijn bed af te komen, maar nu ik weet dat je er over een paar minuten bent, word ik rustig.’

‘Tot zo, lieverd.’

Ik hang weer op. Hoe vaak zal ik hem nog kunnen bellen? Gewoon voor een gezellig kletspraatje of om te zeggen hoe veel ik van hem hou? Ik wil niet zo doemdenken, maar ik kan het niet stoppen. Ik ben bang, doodsbang om hem te verliezen. Voor het eerst voelt deze angst reëel.

Ik rij het grote parkeerterrein van het ziekenhuis op. Vooraan is een plaatsje vrij. Als ik de autodeur opendoe schrik ik terug van de hevige kou. De wereld om me heen is wit. Hompen bevroren sneeuw kraken onder mijn voeten als ik zo snel mogelijk naar de ingang van het ziekenhuis loop. Het gaat langzamer dan ik zou willen. De griep heeft mijn conditie in een paar dagen tijd volledig weggevaagd. In mijn longen woedt een fikse infectie. Ondanks de kou breekt het zweet me uit. Nog een paar stappen en ik ben binnen. Ik krijg een enorme hoestbui als de warme, droge ziekenhuislucht binnendringt in mijn neus. Ik stik er bijna in, maar vertraag mijn tempo niet. Tijdens het wachten op de lift kan ik even op adem komen. Als de deuren opengaan, stap ik naar binnen en druk op de knop die me naar de negende verdieping brengt. De lift schiet omhoog. Nog even en dan kan ik hem eindelijk in mijn armen sluiten. Ik stap uit en ren naar zijn kamer. Door het raampje in zijn deur zie ik zijn verwachtingsvolle hoofd. Zijn lieve ogen glimmen van de koorts. Op zijn wangen stevige rode blossen. Ik doe de deur open en stort me in zijn armen. Hij begint te huilen en klampt zich aan me vast alsof ik een reddingsboei ben. Zijn lijf is bezweet en warm van de koorts.

‘Ik ben zo blij dat je er bent. Ik ben zo bang.’

Ik huil met hem mee. ‘Vanaf nu blijf ik bij je, schat. Ze krijgen me hier met geen tien paarden je kamer af. Je hoeft het niet meer alleen te doen. Samen komen we er wel uit, dat is ons altijd nog gelukt.’ Ik

spreek met mijn woorden niet alleen hem moed in, maar ook mezelf. Zijn baard van drie dagen prikt tegen mijn wangen.

‘Ik krijg geen lucht meer,’ hijgt hij.

Voorzichtig laat ik hem los en hij zakt terug in de kussens. Vertederd kijk ik hem aan. Hij draagt een donkerblauwe, te kleine pyjamabroek van zijn vader, daarboven een groenige sweater. Geen sexy combi, maar uiterlijke schijn is wel het laatste waar we ons nu druk om maken. Ik zie alleen maar de prachtige mens die hij is. Dit is mijn man en ik hou van hem. Ik hou van zijn ogen, zijn stem, zijn dunnige blonde haar. Ik ben gek op zijn tenen, zijn buik, zijn lippen. Ik adoreer zijn intelligentie, lig dubbel om zijn humor en koester zijn goede hart. Hij is alles wat ik wil in een man, voor nu en altijd. Het hoofdeinde van zijn bed staat omhoog. Hij kan alleen maar zitten. Voor platliggen is hij te benauwd. Iets simpels als een knuffel kost hem ineens dezelfde inspanning als de beklimming van de Balon D’Alsace die we een halfjaar geleden nog zijn opgefietst. Hoe kan dit? Wil iemand me dat komen vertellen?